

Mahrama dintre trecător și etern

Duminică, 21 ianuarie 2007

Gili Cârstea

Se întâmplă cum s-a mai întâmplat, spune înțeleptul, iar cei care nu-și cunosc istoria sunt condamnați să o repete.

Cred că nu este forum sau comunitate adventistă în care să nu se repete astăzi conflictul teologic ce a sfâșiat biserica din zilele lui Pavel. Este suficient să rostească cineva un cuvânt despre solia neprihănirii lui Hristos, și imediat se ridică un monument de împotrivire, tapetat pe toate părțile cu argumentele solide ale credinței date sfinților odată pentru totdeauna. Doar să scapi o vorbă despre caracterul lui Dumnezeu, și ai parte de tot filmul devastărilor din trecut, rulat în reluare până la epuizare și susținut cu versete biblice imbatabile.

În capitolul 3 din a doua lui Epistolă către corinteni, Pavel oferă cea mai bună explicație pentru împotrivirea generalizată față de realizarea scopului lui Dumnezeu cu poporul Său în orice generație.

Urmașii lui Hristos de atunci aveau parte de o puternică împotrivire din partea cărturarilor poporului ales, care doreau să păstreze nealterată credința, iar poporul oferea o susținere puternică acestei intenții bune. Toți vedeau în noile erezii o amenințare serioasă la adresa credinței strămoșești, iar a sta în apărarea ei însemna, pentru ei, să fii de partea lui Dumnezeu și să duci lupta cea bună a credinței.

Pavel explică fraților lui din Corint diferența dintre vechiul și noul legământ:

“Dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și piaronească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, cu toate că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? Dacă slujba aducătoare de osândă, a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire?” (2 Cor 3:7-9).

Cu alte cuvinte, dacă religia formelor – trecătoare și obscură – a pus pe fața lui Moise lumina slavei lui Dumnezeu, iar Israel era îngrozit și fugea de ea cât îl țineau picioarele, de ce ne mirăm astăzi de groaza cu care privesc savanții de la Ierusalim și corpul credincioșilor slava lui Hristos în lucrarea autentică a Duhului?

Dumnezeu și prietenul său, Moise, au fost constrânși să facă un pas înapoi. Moise a trebuit să pună, pe față și pe scrierile lui, o "mahramă," un văl care să ascundă slava lui Dumnezeu. De atunci, acest popor nu poate vorbi despre Dumnezeu decât atunci când El este prezentat prin acest văl. Oricine încearcă să dea vălul la o parte devine o amenințare pentru credința bisericii.

Acum, Pavel spune că necazurile lui se trag de la încumetarea de a nu mai folosi metoda lui Moise:

"Fiindcă avem, deci, o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală; și nu facem ca Moise, care își punea o mahramă peste față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și piarască ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător" (vers 12,13).

Ah, ce frică le era să privească asupra "sfârșitului a ceea ce era trecător"! Și totuși, de ceea ce le-a fost atât de frică n-au scăpat. Nu numai că și-au pierdut credința, obiceiurile și tradiția, dar și-au pierdut curând și patria aceea fizică, de care se legaseră atât de mult, devenind rătăcitori printre neamuri și batjocorind numele lui Dumnezeu peste tot pe unde mergeau (Eze 36:20-23).

Pavel era contrazis de savanții lui Israel cu argumente puternice, susținute de versete biblice inatacabile. Legile privitoare la sistemul jertfelor erau atât de elocvent exprimate, explicate și aplicate în Scriptură, încât era nebunie curată să spui că valabilitatea lor a expirat, sau că ele au fost doar un limbaj metaforic. Teologii lui Israel susțineau că Pavel și secta lui spurcată au ajuns la asemenea idei trăsnete doar prin interpretarea abuzivă a textului clar al Scripturii. Pentru un verset care părea să susțină poziția lui Pavel, ei aduceau mii care spuneau contrariul. Și totuși, noi știm că Pavel avea dreptate. Ei citeau textul prin mahrama lui Moise, și astfel nu puteau vedea "sfârșitul a ceea ce este trecător."

"Dar ei au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această mahramă rămâne neridicată, fiindcă mahrama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o mahramă peste inimile lor" (vers 14,15).

Pavel spune că ei "au rămas greoi la minte."

Ei spun că au rămas la adevărul și la textul biblic.

Cine are dreptate?

A scăpat biserica rămășiței de mahrama lui Moise? Ea spune că da, dar ce observăm astăzi?

Noi privim la Hristos și neprihănirea Sa, și astfel vedem caracterul Tatălui, pașnic, non-violent, persecutat fără să riposteze, iubind pe dușmani, oferind iertare pentru ură și întorcând celălalt obraz fără gânduri de răzbunare. Deducem de aici că orice altă descriere a Tatălui, în Vechiul Testament, este o privire prin mahrama lui Moise. Și care este reacția fraților? Exact ca aceasta din Corinteni: Ne acuză că atacăm inspirația Scripturii; că torsionăm versetele; că nu ținem cont de mulțimea dovezilor; că citim superficial; că scoatem din context cuvintele profeților spre a se potrivi "agendei" noastre; că apelăm la alegorizări

nepermise; că împrumutăm “heterodoxii” și “buruienii” de la teologi amețiți; că negăm integritatea Scripturii.

Pavel ne ajută să nu ne pierdem cumpătul: “Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o mahramă peste inimile lor” (vers 15).

Nici nu-și imagina, scumpul de el, ce adevăr măreț a sesizat în istoria cu mahrama lui Moise. De fiecare dată când Hristos a încercat să Se descopere “mai proeminent” poporului Său, ei s-au agățat, sperați și îngroziți, de mahrama lui Moise. Așa a fost la Ierusalim acum 2000 de ani, așa a fost la Minneapolis în 1888, și tot la fel este și astăzi.

Pavel a privit și el ani de zile caracterul lui Dumnezeu prin mahrama lui Moise, și era zelos până la crimă pentru imaginea pe care o credea de nezguduit. Dar când a căzut mahrama, cât de diferit a început el să-l citească pe Moise... Tot ce acumulasese citind prin mahramă a devenit gunoi, iar puținele, anemicele și risipitele versete ale Scripturii care vorbeau “altfel,” au devenit temelii unei religii cu totul noi. Acum totul trebuia interpretat, fiecare cuvânt avea alt rost și căpăta alt sens. Moise era o carte nouă.

Și cu noi, prieteni, nu este la fel? De când am descoperit neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea, nu a devenit Biblia o carte nouă? Nu au devenit lucrările Spiritului Profetic cărți noi și mai prețioase decât tot aurul din lume? Da, le citim cu totul diferit de frații noștri, dar motivul nu este acela că vrem să stricăm credința bisericii, și nici că ne place să părem mai interesanți. Motivul este că mahrama a fost luată, iar noi vedem în neprihănirea lui Hristos slava încântătoare a Tatălui. Vedem “sfârșitul a ceea ce este trecător” și suntem încântați, căci noul legământ bate la ușă cam de mulțor, iar ziua ispășirii pentru cei vii parcă nu mai are răbdare.

Dacă Pavel era aici, acum, cred că nu putea termina acest articol decât așa:

“Dar ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul (neprihănirea noastră), mahrama este luată. Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (vers. 16-18).

Priviți, prieteni, slava Domnului, și admirați-o, deoarece aceasta este ultima solie de har pentru acest popor.